

[Arbejdsministeren.]

medlemmer inden for kassens enkelte faglige områder. Den hidtidige graduering af understøttelsen efter forsørgerforhold bortfalder således; det foreslås dog, at gradueringen i et vist omfang opretholdes i en overgangsperiode på 1 år, i hvilket dagpenge til ikke-forsørgere med indtil 15 års medlemstid højst skal kunne udbetales med 35 kr.

Forslaget om bortfald af det hidtidige børnetillæg kan for børnerige familier skabe sociale problemer. Jeg kan oplyse, at arbejdsløshedskassernes repræsentanter i deres oplæg under forhandlingerne i udvalget har tilkendegivet, at der bør søges gennemført en lovgivning om tilskud til familieforsørgere med særlig lave indtægter.

Spørgsmålet om sikring af en bistand til børnerige familier under arbejdsløshed er derfor taget op til drøftelse med ministeren for familiens anliggender.

Bag forslaget om forhøjet understøttelse ligger den betragtning, at det under de nuværende samfundsforhold ikke mere er rimeligt under arbejdsløshed blot at yde en understøttelse, der lige netop er stor nok til at holde nøden fra døren. Der bør ydes et beløb, som står i nogenlunde rimeligt forhold til den arbejds løn, den ledige hidtil har haft, og som han har indrettet sin tilværelse efter at kunne disponere over.

Det foreslåede maksimumsbeløb svarer meget nær til, hvad der i dag efter ulykkesforsikringsloven højst kan udbetales som dagpenge til en tilskadekommen, og maksimumsbeløbet vil ligesom ulykkesforsikringsdagpengene blive reguleret pr. 1. april 1967 efter lønudviklingen. En forskel i de 2 reguleringsmekanismer er der dog, idet ulykkesdagpengene reguleres efter lønbevægelsen fra et januarkvartal til det næste, medens arbejdsløshedsdagpengene foreslås reguleret efter lønbevægelsen fra april kvartal til næste april kvartal, d. v. s. på samme måde som nu. Dagpengene vil ifølge forslaget pr. 1. april 1967 blive reguleret på grundlag af lønstatistikken for april kvartal 1966, der vil foreligge udarbejdet i december måned; regulering vil således ske i forhold til den senest foreliggende lønstatistik, som det er praktisk muligt at anvende.

Man kan diskutere, om det niveau for

dagpengenes maksimum, som er foreslået, er rimeligt. Inden for visse faglige områder med høj løn vil man nok finde, at forslaget ikke er vidtgående nok. Det må dog fastslås, at de beregninger over den samlede forøgelse af understøttelsesudgifterne, som er foretaget, og som er gengivet i bemærkningerne til lovforslaget, viser, at der vil blive tale om en gennemsnitlig forhøjelse af understøttelserne på ca. 40 pct.

Der er i disse beregninger taget hensyn til, at visse kasser som følge af lønniveauet i faget ikke vil fastsætte dagpengene til maksimum.

En meget væsentlig anke imod de nu gældende regler er den, at der som følge af forskelle i ledighedens omfang fra kasse til kasse er en meget betydelig variation i det medlemsbidrag, de enkelte kasser opkræver hos medlemmerne. Alvoren i denne kritik understreges af, at det — stort set — er i de kasser, hvis medlemmer gennemsnitligt har den laveste løn, at der må opkræves et højt kontingent.

Denne ulighed er, ikke mindst af medlemmerne af Arbejdsrådene og Specialarbejdernes Arbejdsløshedskasse, hvis fagområde i udpræget grad er følsomt over for svingninger i beskæftigelsen, følt som en åbenbar urimelighed. Den foreslås derfor rettet ved, at det i loven fastsættes, hvor stort medlemsbidraget skal være, og at medlemsbidraget alene skal afhænge af, hvilken dagpengesats kassen vedtager at sikre medlemmerne under ledighed.

Medlemsbidraget skal indkræves uanset størrelsen af de understøttelsesudgifter, kassen afholder, og medlemsbidraget bliver således uafhængigt af ledigheden både i den enkelte kasse og i samfundet som helhed.

Som modstykke til denne fastlåsning af medlemsbidraget foreslås det, at kasserne til staten indbetaler hele det fastsatte medlemsbidrag, og at staten til kasserne udbetaler fuld refusion af kassernes udgifter til understøttelse.

Da arbejdsgivernes bidrag til arbejdsløshedsforsikringen ikke foreslås ændret, d. v. s. at arbejdsgivernes bidrag alene kommer til at variere med beskæftigelsens omfang, betyder det foreslåede system, at det offentlige i forholdet til kasserne og deres medlemmer fuldt ud påtager sig risikoen